

CEDOC
FONS
VILADOT

Llegiu en aquest número l'editorial LA PAU D'AQUEST NADAL, l'article CONTRA LES INTERNACIONALS MATERIALISTES, ademés dels treballs socials, econòmics i polítics de costum.

DESEMBRE DEL 1945

LA PAU D'AQUEST NADAL

Sis anys per arribar a un Nadal sense guerra..... però la pau no ha arribat.

Es un Nadal sense foc ni trinxeres; però les dotze campanades sorprendren un món trist i esgotat.

Quin món més diferent del que es feu bandera per arrencar als homes de la pàtria i de la llar amb un fusell o l'espavilla!

Aquesta nit -la nit de Nadal- molts homes i dones, infants i vells, no tindran una cova de Betlem on refugiar-se, ni un bri de palla per espantar el fred!

I pitjor encara; quants homes i pobles contemplaran el despulament més brutal dels seus drets -manca absoluta de drets en l'era que comença sota el signe de la llibertat.

Nadal de 1945, que turbarà al non en l'odi i la revenja, encara; en la mentida i en la crueltat.

Es lamentable veure uns homes erigits en jutges i definidors de l'agressió, quan ells -dirigents de l'estat més totalitari que es coneix- la feren viable. Parlem de la URSS, naturalment.

Jutjant l'inhumà dels camps de presoners i la política d'ocupació per la força, quan ells tenen pobles enters entregats a la soldadesca.

Blastant els intents fallits d'annexions injustificades, quan ells han incorporat i mutilat Nacions abans lliures i innocents.

Imposant democràcies, quan formen part del país que liquida tota oposició.

Però el missatge milenari, penetrarà, també aquest any -potser més que cap altre- en tots els qui servin encara una capurna de bona voluntat.

I ens arriba a nosaltres i el recollim, i recollint-lo ens unim en conjuració, per a lluitar en la nostra mesura, vers una veritable pau: la pau que assegurí el dret a la vida i a la independència de tots els pobles, grans i petits, i el respecte a la dignitat i als drets inalienables de l'ésser humà.

Jurem-ho tots per a construir un món més feliç, més lliure, més humà, el qual pot a colir-se, tan sols, seguint els camins del Cristianisme.

CONTRA LES INTERNACIONALS MATERIALISTES

El poble honest i treballador; l'home recte que no aspira a trobar en la política una manera fàcil ha reaccionat, després d'aquesta guerra, amb una serenitat i una fermesa que sens dubte ha fet estremir a més d'una cartigalla parlamentària. Arreu del món on

L'home pot expressar lliurement les seves ides polítiques ha dit prou a tanta demagogia, a tanta farsa com vivim en els fracassats -i per això vells- partits polítics, atorgant la seva confiança a uns homes nous deslligats de compromisos econòmics i socials, i de tota defensa d'interessos de classe i que s'han compromés a portar a terme una política sincera inspirada en els postulats de la justícia i del bé comú.

Pero aquest plebiscit dels països lliures té, ademés, un altre significat que no podem silenciar: Ha demostrat que malgrat estar l'Europa de postguerra materialment desfeta, plena de runes i assetjada per la fam i les malalties, circumstàncies molt poc propícies a la reflexió i a l'esperança col·lectiva, vol allunyar-se del comunisme que com ocell de rapinya creix i es nodreix dels cadàvers i la misèria, dels cossos morts i dels esperits mesquins. Pero no oblidem que si l'Europa milenària fuig de l'Orient asiàtic, sàdic i hipòcrita, sense amor i sense escrúpols, l'esparver del comunisme aixampla al seu vol i no ha renunciat, encara, a la seva presa.

Per això ens ha omplert de joia l'anunci de la projectada organització política d'una Internacional Catòlica preconitzada per les potents organitzacions populars cristianes d'Itàlia, de França i de Bèlgica.

Com a occidentals i com a cristians saludem aquest projecte i ja que les presents circumstàncies no han permés l'assistència d'uns observadors de Catalunya, com ho han fet Àustria, Baviera, Hongria i Polònia, des d'aquesta tribuna humil proclamem la nostra adhesió, l'adhesió de milers de ciutadans, entre ells el millor de les nostres joventuts, als propòsits d'aquesta organització.

Catalunya, amb una sena i ampla tradició cristiana, vol formar també en aquesta Internacional de Pau una agermani a tots els pobles d'Europa i del món sota els braços de la Creu. Catalunya estarà present en aquesta Internacional de l'esperit que aixequi l'home a la seva dignitat humana, el redimeixi de l'esclavatge de la matèria i l'alliberi de tota mena d'estatismes, es diguin feixismes o comunismes. Catalunya, poble just i treballador, reclama un lloc en aquesta Internacional de Justícia; de justícia entre els homes que no coincideix sempre amb el dret pagà del vencedor; ni amb el dret del més fort; de justícia en l'organització de la Societat i en la distribució i consum de la riquesa; justícia entre els pobles que no sempre han d'ésser els drets de les grans potències.

Benvinguda sigui, doncs, aquesta Internacional Catòlica de Pau, d'Amor, de Justícia i de Llibertat cristianes i tant de bó l'unió de tots els que creiem encara en Déu i en l'home, com les dues realitats importants de la vida, ofegui per sempre aquelles Internacionals de classe, de raça o del diner, nascudes i aguantades a l'escalí de la guerra, de l'odi i l'injustícia.

REALITATS ECONÒMIQUES

Al determinar-nos a parlar de la realitat econòmica actual, no desconeixem els arguments atenuadors que hom pot objectar tenint en compte les anormals circumstàncies que atavessem des de l'any 36.

Pero es indubtable que els estraments de condició humil, es a dir, tots els obrers i treballadors en general sofreixen les conseqüències de la política econòmica actual, endèmica i sense esperances de solució, almenys en un termini breu.

Es innegable que un dels atenuants de què parlem al principi es

(Segueix a la pàgina 3)

dan el denari just econòmic produït per la nostra guerra civil i seguidament per la més complicada guerra mundial, les quals ha estat causat d'un desequilibri en les balances reguladores del comerç internacional que obligaren, naturalment, a frenar les iniciatives particulars controlant el lliure desenvolupament de la producció i consum nacional i, com a conseqüència immediata, a una distribució deficient dels productes i a l'aprofitament de la situació per les classes superiors.

Pero aquella situació provisional presenta un caire de premissa a ultrança, precisament quan la massa consumidora esperava, en ocasió de l'acabament de les hostilitats, un millorament en preus i en productes que no solament no s'ha produït si no que l'augment dels articles de primera necessitat continua d'una fàscia catàstrofica per als diversos consumidors.

Es just que l'home que treballa mengi, vesteixi i visqui en habitació digna. Aquesta veritat de justícia social proclamada pel dret natural i defensada per l'Església l'ha de tenir en compte d'un manera primordial l'home que dirigeixi l'economia de la nació i l'avaluï el sociòleg i el polític. A preus baixos, solucions genials. No s'ha volgut que el capitalista senti la seva consciència, si és que en té, dient que no ha fet res, que existeix una inflació, que sempre hi haurà necessitats i que no existeix possibilitat d'evitar-les. Mentre existeixin aquestes grans diferències socials en qüestions tan primordials, creiem amb la precisió indefugible d'anar a un major i més equitativa distribució dels productes de consum.

El problema no està tan poc en el fet conviscor de pertànyer a un país pobre, quix si fós més caldrí parlar per què aquesta pobresa no és per a tothom i orientar les activitats dels homes per que produïnt pagui fer-se arribar a cadascú el benefici de llur treball.

Es un problema de producció i distribució, quina solució parmeteria l'abaratiment de preus. Però això no serà possible sense una supressió de l'excés de burocràcia i interessos creïts de tants i tants d'organismes que entrebanquen iniquament els factors pels quals es determinen d'una manera justa els preus dels productes a consumir.

Es el que en Economia Política s'anomena "càrregues parasitàries". O sigui, paràsits socials que viuen sense produir i esguenen de la riquesa del comú, obligant a l'augment d'una manera no compensada.

Altres càrregues són les determinades per manca de previsió, com la creació de la PCDFE a conseqüència d'haver de subvenir les necessitats dels productors privats per manca d'energia elèctrica, organisme que proporciona a la nació una veritable inflació de centenars de milions de pessetes anuals.

Espanya, demés, té d'afrontar el problema del crèdit internacional. Com ho resoldrà si li manca aquella confiança que és precisa per a resoldre els problemes polítics nacionals i internacionals que s'han plantejats?

Que les classes benestants estudin les realitats esmentades i que s'vinguin, per a salvar la catàstrofe, a abandonar un grau de llur situació privilegiada, si no volen caure de l'enlairat situació que ocupen!

EL NADAL DELS OBRERS

Els obrers de tot el món celebrarem el Nadal. Nosaltres discrepem i discreparem sempre de les altres classes socials en moltes coses, però en la commemoració del naixement del Crist estem fortament units amb tots els homes de la terra.

Dintre els nostres mateixos rangs obreristes ens trobem dividits en molts aspectes de la vida. Fins als més recalcitrants materialistes, però, fan una excepció en la nit i el dia de Nadal. Tinguem per segur que serà commemorada la Diada, mentre en la terra quedin homes que viuen del producte de llur treball.

La raó és molt clara. Estem convençuts de tenir la prioritat entre els qui voltan al Redemptor vora el bregol de Betlem.

El Crist s'encarnà i es feu Home pels humils i treballadors. Per a consolar els que pateixen, lluiten i ploren. Pels oprimits i pels qui sofreixen persecució per la justícia.

Pels miserables i mancats d'ambicions, pels que no envejen ni traïxen, per les vides senzilles i humils, per les llars on el pa escasseja o no n'hi ha ni un mos.

Pels nostres infants que ploren i per les nostres dones sacrificades i esclaves de la llar i el treball, que estimen els fills per sobre totes les coses i els volen honorats i aptes per a guanyar-se el pa. Les que asseguren a les indústries la mà d'obra pel demà i el benestar a la societat, amb l'esforç dur i mal pagat de llur treball.

Pels nostres germans que arrenquen de les entranyes de la terra el pa negre amb l'única compensació de rebre en canvi un tros de pa blanc. Pels miners que no veuen la llum del dia durant tot l'any i tan sols Nadal els dona una llum molt forta, que'ls enlluerna i alegra.

Pels milions d'esclaus de l'ambient de les màquines i fàbriques que s'embruteixen i denigren, mentre la matèria bruta es pulcra i dignifica i és benestar i felicitat pels humans.

Pels treballadors de la terra que esperen amb angoixa els beneficis de la pluja, sotmesos a totes les intemperàncies de la naturalesa. Son els més íntims col·laboradors de Déu en la tasca sublim d'alimentar la humanitat.

Pels sufragits en les oficines i magatzems de les grans empreses comercials, testimonis muts de les injustícies dels grossos, mancats de tot sentit social. Observadors directes de la supèrbia dels uns i de les baixes passions dels altres.

Pels obrers empresonats per causes justes o injustes, víctimes més que dels seus odis formals, dels seus afanys de justícia i redempció.

Per aquells a qui l'actual organització social els nega el dret a treballar, deixant-los abandonats que no tenen entrada al temple del treball, no per manca de fe si no per manca de feina.

Pels qui l'indústria ha deixat invàlids per a tota la vida, els mutilats per accidents del treball, tribut que la classe obrera paga a la manca de previsió de molts patrons.

Pels qui transits de dolor, gemegen en els llits dels hospitals de les grans ciutats.

Pels milions de morts en tot el món en el camp d'honor del treball, en plena joventut, depauperats o esgotats pels esforços físics superrius o laurs naturaleses.

Pels humils sacerdots, forjadors d'ànimes humanes amb el sacrifici de tota una vida.

Per tots aquests el Crist nasqué, visqué i sofrí, expirant en Creu.

Per exemple i estímul de la classe obrera, el Crist volgué treballar guanyant-se el pa amb la suor del seu front.

El Crist feu del treball una cosa digna i dels treballadors una col·laboradors a l'obra de la Redempció.

A tots el Crist ens redimí i a tots ens repartí els beneficis de la Redempció.

Per això, tots els proletaris del món ens unim al Crist en el seu Nadal, per saludar-lo genolls en terra com el Primer Obrer del Món.

CAMÍ PEL MÓN

ELS DESPLAÇAMENTS EN MASSA. - Un dels espectacles més depriments d'aquesta anguixosa pau, és la dels desplaçaments en massa dels estudiants de les fronteres que s'estructuren de nou, en aquesta concepció elàstica de la geografia humana.

Si bé el problema de les minories s'ha donat la culpa de molts mals-tars -pretextos més que causes- no podem acceptar, amb consciència de cristians, aquest fet monstruós dels desplaçaments, sense que un calfred de pietat ens recorri les venes i un estremiment ens faci preguntar

Fins a quan?

Posem-nos d'acort i fem tot el que calgui per a salvar la pau, però, per Deu! una mica de caritat.

EL DESPRESTIGI DE L'OCCIDENT. - És dolorós, però és cert. El centre de gravetat de regir la humanitat es desplaça de l'occident europeu i s'hi va cap Amèrica, on sembla que'ls aires son més sans.

Es el malalt que cerca un clima més saludable i Amèrica li bastarda un sanatori. El de la UNO.

La votació sobre el lloc on ha de residir aquest organisme internacional, és definitiva.

No mes han votat a favor d'Europa les nacions d'aquest occident en plena fallida: Anglaterra, França, Bèlgica, Dinamarca, Luxemburg i Noruega.

Els satèlits d'Anglaterra: Canadà, Grècia, Iraq, Aràbia Saudita i l'Unió Sudafricana.

I els pobres a qui el desplaçament a Amèrica es massa costós: Libèria i el Líban.

Ens sap molt greu, però no ens en sap gens confessar que'ns ho hem buscat nosaltres.

MAURICE BARING HA MORT. - El novelista anglés, que amb Chesterton i Belloc formava el que fou anomenat "triumvirat catòlic" d'escriptors anglesos, ha mort.

Traçar una semblança biogràfica no ens ho permet ni l'espai ni el temps. No mes volem destacar la pèrdua greu que per als catòlics d'Anglaterra,quina força principal a conseqüència de l'oficialitat anglicana resideix en el minoritarisme intel·lectual, representa.

Amb els dos escriptors ja citats, representaven els homes que havien bastit d'una ideologia i un caràcter la seva activitat literària, enfront dels tipus desorbitats a que tan donada es la literatura anglesa i quina representació contemporània ostenta Bernard Shaw.

El seu estil serà i assequible, de literatura favorable, conjugava meravellósament en el triumvirat, amb la potència de lèctior de Chesterton i la força constructiva de Belloc.

Que reposi en pau l'ànima generosa de l'home que fou, avans que tot, de Deu.

LES CANTADES DE NADAL

Una vegada a l'any els propòsits d'un pau entre els homes de bona voluntat són fets a través de totes les fronteres. Després, malhauradament, ells mateixos oblidem aquests bons propòsits i reprenem una idèntica vida, però amb un record més, que naturalment ha de tenir el seu valor en el sentiment de cada habitant de la terra. Desde el més humil al més elevat. De l'incrèdul al ferbors cristià.

En les diades Nadalenes, prodigues en bons desigs, plenes de sòl optimismisme i pura alegria que aparella un sentiment que res del món pot proporcionar, s'omplen els aires -travessant totes les fronteres- de les cantades d'alebança i d'Amor envers Aquell que és l'Infant somreia a tots els homes de bona voluntat que sabien veure en Ell el prelude d'una vida nova, més plena, més viril i més alegre. D'una alegria que havia d'ésser seguida fins a l'eternitat.

Totes les cançons nadalenes ens parlen, naturalment, del Naixement del Fill de Deu, i ens en parlen a cada país, segons ell sigui. Per que tractant-se d'un fet universal no coneix ni vol l'exactitud del paisatge on tingué lloc el fet més transcendental del món.

Totem coincideix en afirmar que fou nat el Fill de Deu, però cadascú l'imagina en el propi país. Entre el paisatge conegut i les pròpies costums i paisatge de casa. I amb el pròpi llenguatge.

Com sempre, l'Infant Jesús torna una vegada més a nosaltres a nosaltres a cantar-nos la primera i millor cançó de Nadal. Una cançó que'ns porta la pau i el desig d'obtenir-la. A proporcionar-nos l'alegria del viure dintre del sacrifici constant. A sedollar-nos d'amor, que és el co,pendi de totes les fórmules de la vida.

Aquest any en molts llocs les cantades de Nadal no seràn, però, tan alegres ni tot el ben acompanyades que cal. És el primer any d'una pau sospirada i és sent vivent encara l'odi entre nacions, es de preveure que les cantades nadalenes sorgiran en l'aire, més que mai, com un clam i una pregària de que acabi d'una vegada la persecució entre homes de tendències i ideologies distintes i que una pau autènticament cristiana s'ensenyoreixi de tots els horitzons.

FULLES DE L'ARBRE QUE FLOREIX
CADA DIA

CRISI!

Es mastega, és sòlida. Ja és una cosa quasi bé menjívola. L'ufanosa prosperitat d'aquests darrers temps s'ha retirat discretament, sense fer massa escarafalls, per deixar pas al fantasma pavorós de la crisi. Els preus han començat la cursa folle de la pujada sense aturador i, per altra banda, la capacitat de consum es cada dia més miguada. La pesseta baixa cada cop més i es un mot sense prestigi. Es present l'inflació. L'alegre i inconscient joc amb l'economia del país ha portat a aquest final.

TRAMVIES.-

Aquests dies s'han produït entusiàstiques i sorolloses manifestacions d'adhesió a la Companyia de Tramvies, per la benemèrita tasca que porta a terme a benefici exclusiu del públic, amb la seva admirable organització de serveis i preus.

CAMI s'hi uneix de tot cor